

ПРЕДГОВОР

Вучијак! Како дивно и уједно сирашно име. Не зна се од када постоји, због чега је настао, ни ко му је кумовао, али се зна да ће живјети док је на њему његових Вучијачана, његових православних постојаника, који га брижно чувају од мрких погледа и злих накана браће одрођене и других свјетских пакосника.

Слушао сам од сираших како су њима говорили њихови преци да су за Вучијак одувијек везани многи драматични догађаји, људски успони и падови, појединачне и колективне трагедије, распећа и васкрсења. О томе је свако српско покољење имало своју причу, своје виђење и власити одговор на изазов судбине. Оно што би се могло назвати њиховом заједничком нишом јесте извесна доза шајтанства и чудесности збивања на овом лијепом, бојаном и привлачном подручју. Да слична маглена копрена не би сасвим зашамнела и вучијачку новију историју, а нарочито бурни 20. вијек, јавила се идеја на самом почетку оштрабинског рата 1992. године да се о тим догађајима напише посебна књижа. Вучијачани то од срца подржаше, а прије свих Слободан М. Бабић и Милован Лашић, али зла судбина оштрину их из наших редова и ускрати им живојну жељу да учествују у реализацији те племените замисли.

Како је трајао голгофски пут српског народа на Вучијаку, идеја о писању све више је добијала на замаху. Дуго сам се рвао са њом и најоко, са рађањем Вучијачке бригаде и њеним првим успјесима, јала је одлука да пишем књижу. Већ јада био сам свјестан тежине избора, али жеља да се згуснућа вучијачка историја оштрине из заборава и да се о томе покуша казати истина, надјачала је страхова због тежине задатка. С обзиром да сам био активни учесник многих драматичних догађаја на

Вучијаку током оштрабинског рата (1992-1995), добио је сам изворно забиљежио да би, по доласку мира, настао са прикуљањем документарне грађе. Искусство других ме ојачало на сав ризик писања са мале временске дистанце. Ово нарочито важи код помињања имена, јер увијек постоји опасност да се не помену све значајније личности или да се не прикажу у свијетлу каквом би требале. Кроз Вучијачку бригаду прошло је око 3.800 бораца од којих је свако на свој начин допринио да престану свијетли крваве вучијачке зоре. Наравно, сви они нису могли бити поменути, али је зато ова књига посвећена свима њима и цијелокупном народу Вучијака.

Свјестан сам да књига има својих недостижака и пројеката, те молим читаоце, а посебно борце и стварјешне Вучијачке бригаде, да ми укажу на то, како бисмо заједничким напорима дошли до што свеобухватније истине о Вучијаку и иласирали је широм српских земаља, као и свима онима који је желе чути. Ако сам текстом који је пред вама бар дјелимично успио приближити се тој свјетлој циљу, биће то велики подстирак да наставим на заочјем путу. Моја је жеља и намјера да се прича о Вучијачкој бригади дојуди са још двије књиге које би обухватиле период од 7.10.1992. године до завршетка оштрабинског рата. Уз вашу помоћ, грађи моји саборци, као и помоћ народа Вучијака, надам се да ће следећа издања бити још квалитетнија и успјешнија од овог.

Мирко СТОЈЧИНОВИЋ

У Добоју, маја 1997. године